

TÖRTÉNETEK
AZ ÁRNYVADÁSZ AKADÉMIÁRÓL

Kilencedik könyv

Örök éjre szánva

CASSANDRA CLARE
SARAH REES BRENNAN

finep
selection

CASSANDRA CLARE,
SARAH REES BRENNAN

TÖRTÉNETEK
AZ ÁRNYVADÁSZ AKADÉMIÁRÓL

Kilencedik könyv

Örök éjre szánva

*Minden éj s napon pedig
Lesz, ki bíra születik.
Minden nappal s éjszakán
Lesz, kit sorsa kéjre szán.
Lesz, kit sorsa kéjre szán,
S lesz, kit örök éjre szán.*

WILLIAM BLAKE: AZ ÁRTATLANSÁG JÖVENDŐLÉSEI
(Kálnoky László fordítása)

Magnus hitt benne, hogy sok régi dolog szépsége igazán tartós lehet. Ott vannak például a piramisok. Michelangelo *Dávid*-ja. Versailles. Magnus maga.

Persze attól, hogy valami öreg, és hosszú évek során hagyományok garmadája itatta át, még nem számít automatikusan műalkotásnak. Akkor sem, ha az ember történetesen nephilim, és meggyőződése, hogy az Angyal vére azt jelenti, hogy amit ő alkot, az jobb mindenki másénál.

Az Árnyvadász Akadémia szépsége nem bizonyult tartósnak. Az Árnyvadász Akadémia közönséges szemétdomb volt. Magnus nem szerette a vidéket kora tavasszal, amikor a tél még véget sem ért igazán. Ilyenkor az egész táj fekete-fehér volt, mint egy régi film, csak az erős narratíva nélkül. Sötétszürke mezők terpeszkedtek a fakószürke ég alatt, a csupasz fák esőfelhők után kapkodó szürke karmoknak tűntek. Az Akadémia tökéletesen illeszkedett a környezetébe, ahogy nagy kőbékaként gubbasztott a tájban.

Magnus járt már itt párszor, de csak látogatóban. Nem tetszett neki a hely. Emlékezett még rá, milyen volt végigvonulni a folyósón a diákok jeges tekintetétől kísérvé – a növendékeket a Klávé és a Szövetség által megkövetelt vaskalaposság sötét szellemében oktatták, és ilyen fiatalon még nem jöhettek rá maguktól, hogy a világ lényegesen bonyolultabb hely, mint ahogy azt elmondták nekik.

Vizont akkoriban legalább nem dűledezett az épület. Magnus az Akadémia sarkaiban emelkedő négy karcsú torony egyikét méregette. Nem találta egyenesnek, inkább olyan volt, mintha a pisai ferde torony szegény rokona lett volna.

Magnus csak nézte, nézte, koncentrált, aztán csettintett az ujjaiával. A torony úgy szökkent vissza a helyére, mintha egy púpos ember húzta volna ki magát hirtelen. Az ablakokból távoli kiáltások hallatszottak. Magnus nem gondolta, hogy emberek is vannak odabent – nem tűnt éppen biztonságosnak a hely. Mindenesetre a nemrég még ferde torony lakói hamarosan rá fognak ébredni, hogy valójában szívességet tett nekik.

Ezután alaposan szemügyre vette az ajtó fölött lévő festett angyalos ablakot. Az angyal visszanézett rá, kezében lángolt a kard, tekintetéből sütött a rosszallás, mintha helytelenítette volna Magnus ruházatát, és éppen készült volna megkérni, hogy öltözzön át.

Magnus halkán füttyörészve lépett be az épületbe a szigorú angyal alatt, és egy kőfalú teremben találta magát. A helyiség üres volt. Kora reggelre járt még az idő, ami talán részben megmagyarázta

a szürkeséget. Magnus remélte, hogy valamelyest kiderül, mire Alec megérkezik.

A fiút Alicantéban hagyta, az apja házában. Alec húga, Isabelle is ott szállt meg. Magnus nyugtalanul aludt az Inkvizítor házában, aztán hajnalban gyorsan távozott, hogy vendéglátói családi körben reggelizhessenek. Ő meg Robert és Maryse Lightwood éveken át úgy szervezték az életüket, hogy ne kelljen találkozniuk, legfeljebb hivatalból, vagy amikor eljött az ideje, hogy Magnus átvegye az esedékes nagyobb mennyiségű készpénzt.

A boszorkánymester erősen gyanította, hogy Robertnek és Maryse-nek hiányoznak a régi szép idők, hogy visszakívánják őket. Azt biztosan tudta, hogy semmi esetre sem őt választották volna a fiuk párjával. Ha már Alecnek mindenáron fiúkkal kellett járnia, akkor legalább ne egy alvilágit talált volna magának, főleg pedig nem egy olyan alvilágit, aki már Valentine Körének idején is ismerte őket, amikor pedig csupa olyasmit tettek, amire többé nem voltak büszkék.

Ami Magnust illeti, ő nem felejtett. Akármennyire is szeretett egy árnyvadászt, az összeset nem szerethette. Úgy tervezte, hosszú éveket tölt még azzal, hogy udvariasan kerüli, végszükség esetén pedig udvariasan tolerálja Alec szüleit. Nem volt ez különösebben nagy ár azért, hogy a fiúval lehessen.

Most, hogy meglógott Robert Lightwood elől, lehetősége nyílt megvizsgálni az Akadémián a számára előkészített lakosztályt. Az épület általános állapotát tekintve nem támadt különösebben jó előérzete a saját szobáit illetően.

Könnyedén felsietett a néma, visszhangos hely lépcsőin. Ismer-
te a járást. Régi barátja, Catarina Loss kérésére egyezett bele, hogy
vendégoktatóként előadás-sorozatot tartson, de végeredményben
ő volt Brooklyn fő boszorkánymestere, és ragaszkodott bizonyos
elvekhez. Nem állt szándékában hosszú hetekre magára hagyni a
szerelmét. Világossá tette, hogy olyan lakosztályt kér, ahol Aleckel
együtt szállhat meg, és ahol külön konyha is van. Esze ágában
nem volt egyetlenegyszer sem fogyasztani abból az ételből, amiről
Catarina mesélt a leveleiben. Lehetőség szerint egyetlen pillantást
sem kívánt vetni az ételre, amiről Catarina mesélt a leveleiben.

Pontos térképet kapott a boszorkánymesternőtől: az épület leg-
tetején megtalálta a szobáikat. Az összenyíló padlásszobákat némi
jóindulattal akár lakosztálynak is lehetett nevezni. Meglett a kis
konyha is, bár Magnus úgy tippelt, hogy valamikor az 50-es évek-
ben modernizálhatták utoljára. A mosogatóban egy döglött egér
hevert. Talán így kívánta őket fogadni valaki. Talán egyszerűen
ajándéknak szánták.

Magnus egy darabig járkált a szobákban, és néhány kézmozdu-
lattal elérte, hogy az ablakok meg a felületek megtisztítsák magu-
kat. Csettintett az ujjával, és a döglött egeret elküldte ajándékba a
macskájának, Miau Ce-tungnak, akiről jelenleg Maia Roberts, a
New York-i vérfarkasfalka vezére gondoskodott. Magnus remélte,
Maia azt hiszi majd, hogy Miau Ce-tung nagyszerű vadász.

Aztán kinyitotta a kis hűtőszekrényt. A nehéz ajtó leesett, de
elégg volt egyetlen szigorú pillantás, és máris visszaugrott a helyére.
Magnus benézett a hűtőbe, intett szabad kezével, és elégedetten

nyugtázta, hogy jelentős mennyiségű étel jelent meg benne a kedvenc bioboltjából.

Alecnek nem kell megtudnia, honnan van az étel, és később különben is elküldi majd a pénzt a boltnak. Még egyszer körülnézett a szobákban, párnákat kerített a csupasz, szomorú székekre, a roskatag kanapéra pedig egyenesen az otthoni színes takaróikat varázsolta oda.

Miután elvégezte a sürgősségi csinosítgatást, és sokkal jobban érezte magát, Magnus lement a lépcsőn az Akadémia előcsarnokába. Abban reménykedett, hogy éppen összefut az érkező Catarinával meg Aleckel, mivel azonban senkinek a nyomát sem látta, minden ellenérzése dacára továbbindult a menza felé.

Catarinát ott sem találta meg, itt-ott azonban néhány nephilim diák már reggelizett. Magnus gyanította, hogy szegény párok azért keltek korán, hogy gerelyt hajtsanak, vagy valami hasonló kellemetlen tevékenységgel kezdjék a napot. Egy vékony szőke lány szürke valamit lapátolt a tányérjára, ami lehetett zabkása, de akár tojás is. Magnus elszörnyedve figyelte, ahogy a diák az egyik asztal felé indult vele, úgy téve, mint aki arra készül, hogy valóban elfogyasztja azt az izét.

Aztán a lány észrevette Magnust.

– Jó reggelt! – szólt, és úgy torpant meg, mint akit kis híján elgázolt egy gyönyörű kamion.

A boszorkánymester a tőle telhető legelbűvölőbb mosollyal nézett vissza rá. Miért ne?

– Jó reggelt!

Magnus már akkor tudta, mi a dörgés, amikor a tudósok még meg sem fejtették a dörgés titkát. Tisztában volt vele, mit jelent ez a tekintet. Nemegyszer vetkőztették már le emberek a szemükkel.

Ez a mostani tekintet határozottan lenyűgözte. Az azért ritkábban fordult elő, hogy valaki egyenesen leszaggatta róla a ruhát a szemével, hogy aztán a helyiség különböző sarkaiba hajtsa a darabokat.

Pedig még csak nem is voltak különösebben izgalmas holmik. Magnus úgy döntött, hogy csendes méltósággal öltözködik, ahogyan az egy tanerőtől elvárható, és fekete inget meg méretre szabott öltöynadrágot viselt. Hogy azért valamelyest stílusos is legyen, rövid köntöst húzott az ingre, de azt is csak egy igazán szolid, aranycérnával hímzett minta díszítette.

– Ön biztosan Magnus Bane – szólt a szőkeség. – Simon sokat mesélt magáról.

– Nem hibáztatom, ha dicsekedett – mondta Magnus.

– Annyira örülünk, hogy itt van – folytatta a lány. – Julie vagyok, gyakorlatilag Simon legjobb barátja. Tökre bírom az alvilágiakat.

– Milyen jó nekünk, alvilágiaknak – mormogta Magnus.

– Nagyon várom az előadásait. És hogy eltölthessünk egy kis időt együtt. Maga, én meg Simon.

– Micsoda buli lesz – jegyezte meg Magnus.

De ez a lány legalább próbálkozott, amit nem lehetett elmondani minden nephilimről. Ráadásul minden második lélegzetvétellel megemlítette Simont, annak ellenére, hogy a fiú mondén

volt. Meg aztán Magnusnak hízelgett ez a figyelem. Még eggyel szélesebbre húzta a mosolyát.

– Én pedig azt várom, hogy jobban megismerjelek, Julie.

A boszorkánymesternek szöget ütött a fejébe, hogy talán rosszul ítélte meg a lány mosolyát. Úgy tűnt, mintha Julie kezét készült volna nyújtani, de aztán elejtette a tálcáját. Magnussal együtt lenéztek a tányérra és annak nyomorúságos, szürke tartalmára.

– Jobb ez így – szólt meggyőződéssel Magnus.

Intett, mire az egész rumli felszívódott, majd a következő modulátára egy pohár áfonyás joghurt jelent meg Julie kinyújtott kezében, benne egy kanállal.

– Ó! – kiáltott fel a lány. – Hűha, köszönöm!

– Mivel a másik lehetőség az volt, hogy visszamész egy újabb adag akadémiai reggeliért, azt hiszem, igencsak az adósom vagy. Könnyen lehet, hogy át kellene adnod nekem az elsőszülött fiadat. De ne aggódj, nem pályázom senki elsőszülöttjére.

Julie kuncogott egy sort.

– Nem akar leülni?

– Köszönöm az ajánlatot, az az igazság, hogy keresek valakit.

Magnus körbejáratta tekintetét a lassan megtelő helyiségben. Catarinát továbbra sem látta, viszont az ajtó közelében megpillantotta a magából az újonnan érkezettek bizonytalanságát árasztó Alecet, aki éppen egy indiai mondén fiúval beszélgetett. Elkapta szerelme tekintetét, és rámosolygott.

– Ott az én emberem – mondta. – Örülök, hogy találkoztunk, Julie.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Én is örülök, Magnus Bane – biztosította a lány.

Ahogy Magnus közeledett, az indiai fiú megrázta Alec kezét.

– Csak meg akartam köszönni – mondta, majd biccentett Magnus felé, és távozott.

– Ismered? – kérdezte a boszorkánymester.

Alec kissé zavartnak tűnt.

– Nem – felelte. – Ő viszont mindent tudott rólam. Arról beszélgettünk, hogy hányféleképpen lehet árnyvadásznak lenni.

– Hogy oda ne rohanjak! A híres pasim inspirálja a fiatalokat.

Alec kissé talán feszengve, de inkább vidáman elmosolyodott.

– Közben az a lány flörtölt veled.

– Tényleg? – kérdezte Magnus. – Honnan tudod?

Alec felhúzta a szemöldökét.

– Nem ez az első eset – tette hozzá a boszorkánymester. – Elég régóta élek. Nem melleleg elég régóta szívödlegesztő vagyok.

– Valóban? – érdeklődött Alec.

– Komoly igény mutatkozik rám. Mit szándékozol tenni ez ügyben?

Pár évvel ezelőtt még nem tudta, és nem is akarta volna így ugratni Alecet. A fiúnak új volt a szerelem, és meg kellett küzdenie a saját félelmeivel, ahogy felfedezte az érzelmeit, és azt, hogy kicsoda is ő valójában. Magnus óvatosan bánt vele, félt, hogy megbántja Alecet, mint ahogy attól is félt, hogy véletlenül eltíporja a szerelmüket, ami éppen olyan új volt az ő számára is, mint Alecnek.

Csak újabban merte ugratni is a fiút, mert most már tudta, hogy biztosan nem bántja meg vele. Örömét lelte benne, hogy